

sigtig med at kaste det bort, vi have, for at begynde paa noget Nyt.

Der er ogsaa et andet Punkt, hvorom jeg maa dele Anskuelse med den foregaaende Taler, og det er Landbosforeningernes Stilling, naar denne Lov udkommer. Jeg troer, at denne Lov vil være et Dødsstød for de fleste Landbosforeninger (Hør! Hør!); det er min Overbeviisning. Enhver, der kender Noget til Landbosforeningerne, vil vide, at det aarlige Dyrskue er det vigtigste Møde, de have; der samles alle Medlemmer, hvilket ikke finder Sted ved de andre Møder. Men ved dette aarlige Dyrskue er det navnlig Hingstene, der udgjøre Glanspunktet; det er dem, der interessere Alle, medens de mere rolige og phlegmatiske Dyr: Køer og Faar, vel kunne interessere enkelte Landmænd ex professo, men dette er dog kun et ringe Antal; hvortil, naar Hingstene blive præsenterede, Alle samle sig, baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer; og det er jo ogsaa naturligt, at naar saa æble Dyr komme frem, interessere Alle sig derfor. Jeg troer, at de fleste ville meget beklage, hvis Landbosforeningerne skulde forsvinde; jeg troer, at de have stiftet stort Gavn, og derfor har jeg stor Væsentelighed ved at stemme for § 3, ikke for de 14,000 Rd.'s Skyld — naar man havde Raad dertil, vilde jeg endogsaa stemme for at forhøje Summen, idet jeg tilstaaer, at det, naar man vil fremme Hesteavl, er det sikreste Middel at udsætte høje Præmier, — men fordi jeg troer, at Hesteskuerne ikke bør stilles fra Landbosforeningerne; de kunne godt blive ved at være forenede med de andre Dyrskue, idetmindste i nogen Tid. At stille Dyrskue for Dvæg og andre Hunsdyr fra Dyrskue for Heste vil bevirke, at Landbosforeningerne aldeles ville hensegne; thi om de ogsaa kunne sende et Medlem, naar de tilskyde en bethdelig Sum, saa bliver det jo dog kun et enkelt Medlem, men ikke samtlige Landbosforeningers Medlemmer, der kunne møde der. Det skulde virkelig gjøre mig meget ondt, om Landbosforeningerne derved skulde lide et Skaar og muligt reent forsvinde.

Indenrigsministeren: Efter de Forhandlinger, der nu have fundet Sted, finder

jeg mig opfordret til at udtale mig med et Par Ord om mit Forhold til Sagen og navnlig i Egenkab af Forelægger af Lovudkastet. Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed antydet, hvad jeg ogsaa i Slutningen af forrige Session udtalte, at det var min personlige Mening, at det var ubetimeligt at ophæve Landstutteriet. Jeg skal ikke lægge Vægt paa den Erfaring, jeg selv som Formand i en Landbosforening har haft Leilighed til at gjøre, men jeg nævner det kun her for at bekræfte, hvad den sidste ærede Taler ansførte, at i Reglen uddeles de fleste Præmier til Ulfom i første eller andet Led af Landstutteriet, og dette Vidnesbyrd har i mine Dine en forøget Betydning derved, at det er principielle Modstandere af Landstutteriet, der have affagt disse Domme; min egen Erfaring og Kundskab til disse Forhold er ikke større, end at det vilde klæde mig ilde, hvis jeg vilde beraabe mig derpaa. Jeg har derimod særdeles meget mellem Folk, der besidde megen Indsigt i og Interesse for Hesteavl, og jeg tør sige, at i den Egn, hvor jeg har færdes, har der været en overveiende Mening for, at Landstutteriet stifter Gavn, medens der ganske vist ogsaa har været en overveiende Mening for, at en stor Deel af de Heste, hvoraf det bestaaer, ikke er saa god, som de burde være. Jeg troer forøvrigt, at dette Sidste ingenlunde saa meget maa tilskrives Feil hos Vesthyllens som den Omstændighed, at der har været utilstrækkelige Pengemidler til Disposition; naar man skal købe en Hest og ikke maa anvende Mere end i det Høieste 4 à 500 Rd. dertil, er det umuligt at faae et Dyr, som i enhver Henseende kan staae Prøve, idet som bekendt Priserne paa andre Steder kunne stige til 20 à 30,000 Rd.. Dette er imidlertid et underordnet Spørgsmaal. At Staten tilveiebringer udmærkede Væfclere og dertil anvender de fornødne Penge samt gjør dem let tilgængelige for alle Egne af Landet, har man anseet for ønskeligt. Jeg skal som et Vidnesbyrd, jeg troer fortjener megen Vægt, anføre en Resolution, der blev tagen paa det sidste Landmandsmøde i Horsens, der, som bekendt, var ganske overordentlig talrigt besøgt, rigtignok fortrinnsvis fra Jylland — i hvilken Henseende jeg maa bringe i Erindring, at Jylland er den meest hesteproducerende Deel af